

ปัญหาการตราเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ของเทศบาลนครพิษณุโลก¹

ณัฐกานดา พยัคต์พงษ์²

การค้นคว้าเกี่ยวกับการตราเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ของเทศบาลนครพิษณุโลก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และกฎหมายที่ใช้ในการออกกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เนื่องด้วยการประกอบกิจการในท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นนั้นก็จะมีความแตกต่างกันออกไป และในการประกอบกิจการนั้นก็จะมีการปล่อยของเสีย มลพิษ ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลต่าง ๆ ออกสู่สิ่งแวดล้อม ดังนั้น จึงต้องมีกฎหมายเพื่อควบคุม กำกับดูแลให้ประชาชนผู้ประกอบการจำกัดการปล่อยของเสีย มลพิษ ขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูลต่าง ๆ หรือให้มีการบำบัดเสียก่อนปล่อยออกสู่สิ่งแวดล้อม และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หมวด 7 เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และกฎกระทรวงสาธารณสุขและประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ กำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำหลักเกณฑ์เหล่านั้นมาบัญญัติไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นของตนเพื่อให้เหมาะสมกับการปกครองในแต่ละท้องถิ่นที่มีความแตกต่างกัน จากการที่พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวให้อำนาจเทศบาลในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความใกล้ชิดประชาชน กำหนดมาตรการทางกฎหมายใดในการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในเขตเทศบาลนั้น เทศบาลจะกำหนดหลักเกณฑ์ใดในเทศบัญญัติจำเป็นต้องคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ อีกทั้งต้องไม่กระทำให้เป็นการควบคุมและจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดให้ทำได้

จากการค้นคว้าพบว่าพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หมวด 7 เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ยังมีปัญหาการตีความกฎหมาย ปัญหาความไม่ชัดเจนของหลักเกณฑ์และปัญหาการใช้กฎหมายเนื่องจากหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ตามบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่ไม่ชัดเจนและครอบคลุมประเด็นกฎหมายหลายประการ ดังนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการตราเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ของเทศบาลนครพิษณุโลก โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.มัลลิกา พินิจจันทร์ และรองศาสตราจารย์กำธร กำเจริญ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชบริหารจังหวัดสุโขทัย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. ปัญหาการตีความกฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ต่อการตราเทศบัญญัติของเทศบาลนครพิษณุโลก โดยมาตรา 32 (2) วางหลักเรื่องการกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามมาตรานี้ คำนิยามของคำว่า “การกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปเพื่อประโยชน์ในการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของการดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพนั้น” ผู้ศึกษาพิจารณาบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องได้แก่ กฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2560 ที่วางแนวทางการกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขทั่วไปเพื่อประโยชน์ในการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของการดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพไว้ โดยได้ความว่า “ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพ” คือ การดูแลสุขลักษณะของสถานประกอบกิจการ กำหนดเรื่องการดูแลรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย การรักษาสภาพการใช้งานของเครื่องมือ อุปกรณ์ ระบบระบายอากาศ แสง เสียง ระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ส่วนเรื่อง “มาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ” คือ ระบบป้องกันอัคคีภัย ระบบกำจัดมลพิษ ระบบป้องกันการปนเปื้อนในผลิตภัณฑ์ รวมทั้งระบบที่ใช้การป้องกันอันตรายต่อสุขภาพที่อาจเกิดขึ้นในการประกอบกิจการ ต่อตัวผู้ประกอบกิจการ ผู้ปฏิบัติงานภายในสถานประกอบกิจการ ลูกจ้างหรือผู้มารับบริการ รวมถึงประชาชนที่อยู่ในบริเวณข้างเคียงสถานประกอบกิจการ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ปรากฏว่า “หลักเกณฑ์เงื่อนไขทั่วไปเพื่อประโยชน์ในการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของการดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ” นั้นจะรวมถึงการกำหนดขนาดของกิจการได้หรือไม่ อีกทั้งเมื่อได้เทียบกับบทกฎหมายอื่นที่มีลักษณะเป็นการควบคุมกิจการเช่นเดียวกัน เช่น พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 หรือพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ที่ให้อำนาจรัฐมนตรีออกประกาศกระทรวงเพื่อกำหนดขนาด และรัฐมนตรีก็ได้มีการประกาศกฎกระทรวงเพื่อกำหนดขนาดของโรงงาน หรือขนาดของโรงแรมได้ และให้เทศบาลสามารถนำประกาศกระทรวงนั้นมาพิจารณาเพื่อกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้เลยโดยที่เทศบาลไม่ต้องไปพิจารณาเพื่อกำหนดขนาดเอง ทำให้เทศบาลไม่อาจตีความให้ข้อกำหนดและหลักเกณฑ์เงื่อนไขทั่วไปเพื่อประโยชน์ในการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของการดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ ให้หมายความรวมถึงการกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพได้ ที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นกฎหมายอันมีเจตนารมณ์ที่ต้องการคุ้มครองประชาชนด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม คือ ต้องการให้ประชาชน ชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการ และผู้ปฏิบัติงานต่าง ๆ ในชุมชนได้อยู่ในสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพต่าง ๆ การใช้และตีความกฎหมายปกครอง เทศบาลต้องคำนึงถึงและเคารพหลักความชอบด้วยกฎหมาย คือ จะไม่สามารถใช้หรือตีความเกินกว่าที่กฎหมายให้อำนาจได้ และเนื่องจากกฎหมายเป็นแหล่งที่มาของข้อจำกัดของอำนาจกระทำต่าง ๆ ของฝ่ายปกครอง ที่กำหนดว่าการกระทำของฝ่ายปกครองจะกระทำการใด ๆ ได้ก็ต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจกระทำการนั้น ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทให้อำนาจไว้อย่างชัดแจ้งว่าให้เทศบาลสามารถกระทำได้ และการตีความนิยามของคำว่า “หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปเพื่อ

ประโยชน์ในการดูแลสภาพหรือ สุขลักษณะของการดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ” หากเทศบาลดำเนินการตราเทศบัญญัติเพื่อกำหนดขนาดกิจการไปโดยปราศจากอำนาจอาจเป็นการออกกฎหมายเกิน หน้าที่

2. ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุมการกำหนดขนาดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในเทศบัญญัติ สำหรับการกำหนดขนาดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้นเพียงแค่เป็นส่วนประกอบหนึ่งใน พระราชบัญญัติที่ต้องกำหนดไว้เพื่อให้มีการแบ่งขนาดของกิจการแต่ละประเภท อันจะเป็นประโยชน์ในการ ควบคุมการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่มีความแตกต่างกันในแต่ละประเภทกิจการ สำหรับการ กำหนดขนาดของกิจการ แนวทางการพิจารณาเพื่อกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของแต่ละ ท้องถิ่นจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากหลักเกณฑ์ที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้เป็นแนวทางในการ พิจารณาเพื่อกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้นไม่มีความชัดเจน ทำให้แต่ละท้องถิ่นต้อง ดำเนินการกำหนดขนาดของกิจการขึ้นมาเอง เช่น 1) เทศบาลนครเชียงราย กำหนดกรณีการประกอบกิจการนวด เพื่อสุขภาพ โดยแบ่งขนาดของกิจการจากขนาดพื้นที่สถานประกอบการ ดังนี้ (1) มีพื้นที่ประกอบการไม่ เกิน 50 ตารางเมตร (2) มีพื้นที่ เกิน 50 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 100 ตารางเมตร (3) มีพื้นที่ประกอบการเกิน 100 ตารางเมตร ขึ้นไป ส่วนเทศบาลนครพิษณุโลก กำหนดขนาดของกิจการประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ จาก จำนวนเตียงที่ใช้ในการนวด ดังนี้ ก. 1 เตียง ข. 2-5 เตียง ค. 6 เตียง และเทศบาลบางมูลนาก กรณีการประกอบ กิจการนวดเพื่อสุขภาพ มิได้มีการกำหนดขนาดของกิจการไว้แต่จะมีการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในอัตรา เดียว จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกำหนดขนาดของกิจการ แตกต่างกันไป เนื่องจากไม่มีกฎหมายแม่บทวางแนวทางการกำหนดขนาดของกิจการไว้จึงทำให้เกิดปัญหา ว่าหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อกำหนดขนาดของกิจการนั้นควรเป็นเช่นไร ซึ่งมีตัวอย่างการกำหนดขนาดของ กิจการตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 หรือพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ที่ให้อำนาจรัฐมนตรีออก ประกาศกระทรวงเพื่อกำหนดขนาด และรัฐมนตรีก็ได้มีการประกาศกฎกระทรวงเพื่อกำหนดขนาดไว้และให้ ท้องถิ่นสามารถนำประกาศกระทรวงนั้นมาพิจารณาเพื่อกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้เลยโดยไม่ต้องไป พิจารณาเพื่อกำหนดขนาดเอง อีกทั้งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในเรื่องการควบคุมกิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพ มิได้มีการกำหนดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ ไม่เหมือนกับการกำหนดขนาด โรงงาน หรือการกำหนดขนาดโรงแรม ที่มีประกาศกระทรวงออกมากำหนดขนาดของโรงแรมไว้โดยตรง ทำให้ หน่วยงานที่จำเป็นต้องดำเนินการต่อ เช่น เทศบาลจะสามารถนำหลักเกณฑ์เหล่านั้นมาบัญญัติลงในข้อบัญญัติ ท้องถิ่นได้ ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการแบ่งขนาดกิจการให้เหมาะสมโดยการมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เชี่ยวชาญในการ พิจารณากำหนดขนาดจากความรู้ความเชี่ยวชาญนั้นจึงมีความสำคัญ ด้วยความเป็นธรรมต่อประชาชนผู้ ประกอบกิจการ เป็นไปตามหลักความเป็นธรรมตามกฎหมาย อันเป็นหลักพื้นฐานแห่งกฎหมายที่การบัญญัติ

กฎหมาย การใช้การตีความกฎหมาย รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย จะต้องไม่ฝ่าฝืนหรือขัดหรือแย้งต่อหลักพื้นฐานแห่งกฎหมายนี้ โดยการบัญญัติกฎหมายที่วางหลักเกณฑ์ที่กระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของประชาชน จะต้องเป็นไปเพื่อบังคับใช้เป็นการทั่วไป ที่ยึดถือหลักนิติธรรม หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถใช้อำนาจได้ตามชอบใจ การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด การกระทำที่ไม่มีกฎหมายรับรองจึงไม่ชอบ และไม่มีผลใช้ ดังนั้น การที่เทศบาลจะดำเนินการตราเทศบัญญัติ โดยกำหนดขนาดของกิจการ โดยที่ไม่มีกฎหมายให้อำนาจ หรือกฎหมายไม่มีครอบคลุมในการกำหนดขนาดของกิจการดังที่ได้วิเคราะห์ประเด็นไว้แล้ว เจ้าหน้าที่จึงไม่อาจกำหนดขนาดของกิจการได้เองเพราะจะทำให้กระทบซึ่งสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการประกอบอาชีพโดยไม่มีกฎหมายรองรับ เทศบาลจึงไม่ควรกระทำ เพราะจะขัดกับหลักการตามกฎหมายต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ และโดยปกติเมื่อตัวบทกฎหมายมีข้อความชัดเจนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องตีความ และต้องถือว่าข้อความเหล่านั้นมีความหมายตามธรรมดา ของถ้อยคำที่เข้าใจกัน โดยทั่วไป แต่ถ้าบทบัญญัติของกฎหมายไม่ครอบคลุมหรือมีปัญหาต้องตีความให้เกิดความชัดเจนก็ต้องมีหลักเกณฑ์รองรับสำหรับการตีความเรื่องนั้น จากการที่กฎหมายแม่บทไม่มีความชัดเจนว่าเทศบาลจะสามารถกำหนดขนาดของกิจการได้ จึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่ชัดเจนของหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาเพื่อกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของเทศบาล

3. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในเขตเทศบาล เมื่อเทศบาลได้มีการประกาศกำหนดประเภทกิจการไว้ในเทศบัญญัติแล้ว แต่กฎหมายแม่บทยังไม่ได้มีกำหนดขนาดของกิจการ ทำให้การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตไม่เป็นไปตามขนาดของกิจการที่แท้จริง เช่น กิจการค้า สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ เทศบาลนครพิษณุโลกมิได้กำหนดขนาดของกิจการไว้ไว้จึงจำเป็นต้องเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราเดียวกันไม่ว่ากิจการการค้า สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ นั้น จะเป็นขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ หรือ ผลิตโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ใช้เครื่องจักร ก็จะเก็บอัตราเดียวกันคือ 1,000 บาท ซึ่งข้อกำหนดการเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจะเป็นไปตามแนวทางกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง และการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลมูลฝอย พ.ศ. 2559 ข้อ 2 (2) ที่กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่น ตามมาตรา 32 (1) ในลักษณะที่เป็นการค้าตามมาตรา 33 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตฉบับละไม่เกิน 15,000 บาท กรณีกิจการที่เป็นการค้า ตามกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง การที่กฎหมายกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้กว้าง โดยกว้าง และเปิดช่องทางกฎหมายไว้ให้เทศบาลกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมได้เองเช่นนี้ ก่อให้เกิดปัญหาการบังคับใช้ในแต่ละท้องถิ่นมีความไม่เท่าเทียมกัน และเกิดความไม่เหมาะสมเนื่องจากการประกอบกิจการหนึ่งอาจต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพหลายรายการ ยกตัวอย่างเช่น ห้างแม็คโครซึ่งประกอบ

กิจการที่มีลักษณะการค้าหลายประเภท และหลายสาขาในประเทศไทย จึงต้องชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามเงื่อนไขข้อบัญญัติท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในแต่ละท้องถิ่นนั้น เช่น แม็คโคร สาขา 1 เก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประเภทกิจการสะสมสารกำจัดศัตรูพืช จำนวน 1,000 บาท กิจการทำขนมปัง จำนวน 1,200 บาท และกิจการเก็บถนอมอาหาร จำนวน 1,000 บาท ทั้งหมด 3 ใบอนุญาต เป็นเงินจำนวน 3,200 บาท ในขณะที่เดียวกันร้านค้าของชำต้องชำระค่าใบอนุญาต การสะสมสารกำจัดศัตรูพืช จำนวน 1,000 บาท กิจการเก็บและถนอมอาหาร จำนวน 1,000 บาท รวมเป็นเงิน 2,000 บาท ในขณะที่สาขา 2 จะต้องชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ประเภทกิจการสะสมสารกำจัดศัตรูพืช จำนวน 3,000 บาท กิจการทำขนมปัง จำนวน 500 บาท และกิจการเก็บถนอมอาหาร จำนวน 1,000 บาท ทั้งหมด 3 ใบอนุญาต เป็นเงินจำนวน 4,200 บาท และในเรื่องการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตต้องจัดให้ประชาชนเข้าถึงการรับรู้การจัดให้มีกฎหมายนั้นด้วย แต่บทบัญญัติของเทศบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้นเป็นร่างกฎหมายที่ไม่ผ่านประชาพิจารณ์เพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ผู้มีอำนาจสามารถร่างกฎหมายเพื่อผ่านสภาท้องถิ่นพิจารณาและกำหนดได้เอง ประชาชนผู้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจึงไม่ได้เข้าร่วมแสดงความคิดเห็นผ่านการทำประชาพิจารณ์และจะไม่ทราบถึงผลกระทบต่อตัวผู้ประกอบการและสิ่งแวดล้อมภายในเขตการปกครอง รวมทั้งการกำหนดในเรื่องอัตราค่าธรรมเนียมนี้ เหมาะสมกับกิจการของตนหรือไม่อย่างไร

จากการศึกษาบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎหมายอื่น กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. กำหนดกรอบของกฎหมายให้มีความชัดเจนว่าให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง การกำหนดขนาดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพขึ้นมา เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำมากำหนดใช้ใช้ในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนี้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

เดิม

มาตรา 31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

แก้ไขใหม่เป็น

มาตรา 31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทและขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

2. กระทรวงสาธารณสุขมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมอนามัย เจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำจังหวัด หรืออำเภอซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบมลพิษ ด้านการสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อมหรือความรู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง จัดทำหลักเกณฑ์หรือบทบัญญัติที่ใช้ในการประกอบการพิจารณาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อใช้กำหนดขนาดของกิจการในแต่ละประเภทกิจการให้มีความเหมาะสม และเพื่อให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดขนาดของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปพิจารณาประกาศกำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่นของตนได้

3. การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการนั้น จำเป็นต้องมีการกำหนดขนาดของกิจการทุกประเภทกิจการให้เรียบร้อยเสียก่อน จึงจะมีการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการไม่ว่าจะเป็นโดยการประกาศเป็นกฎกระทรวงหรือระเบียบอื่น แล้วจึงจะสามารถดำเนินการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาต โดย ประกาศเป็นกฎกระทรวงสาธารณสุขเรื่องกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยจะต้องมีการคัดเลือกเพื่อกำหนดผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขาอาชีพ และกำหนดให้มีผู้ประกอบกิจการที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมในการพิจารณาในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้เป็นมาตรฐาน ในแต่ละประเภทกิจการ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมที่เหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

กรมอนามัย, แนวทางการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการ

สาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับปรับปรุง).

ชาญชัย แสวงศักดิ์, คำอธิบายกฎหมายปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2548).

หลักกฎหมายปกครองวันละเรื่อง, [Online], available URL: <https://th->

th.facebook.com/DroitAdministrative/posts/590649177617663/ .

อนิษา เกษมสันต์ ณ อยุธยา, การตรากฎหมายให้เกินแม่บท, หน้า 8, [Online], available URL:

<https://www.krisdika.go.th/data/activity/act13464.pdf>, .

ระชัย จาตุรงค์สวัสดิ์, ทฤษฎีบริการสาธารณะในกฎหมายปกครองฝรั่งเศส : ข้อความคิด

แนวทางการใช้และระบบกฎหมาย, [Online], available URL :

http://thaiaixois.online.fr/etc/chai_service1.htm .